

نامنوی

ژوي

د کوسيانو او تنګيو ځوانانو له پاره

ليکوال:

ډاکټر مهندس حشمت الله اتمر
مياشت - مرغومی / کال - ۱۴۰۲

Ketabton.com

نامنوني ژوي

ليکي پوهه:

سرليک: نامنوني ژوي

ليکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله و، اتمر ،،

ابډيتور:

طراح او ډيزان: ډاکټر مهندس حشمت الله و، اتمر ،،

خپرندوی:

چاپشمېر: ۱۰۰

چاپ نېټه: مرغومي مياشت / کال ۱۴۰۲

گرځنده اړيکه: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بي
اخځ بنووني ترې د گټې اخيستنې اجازه نه شته.

نامنوني ژوي

لړليک

چوپړی

سرليک

- ۱..... پڅينتی.
- ۲..... بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳..... ليکي پوهه:
- ۴..... لړليک
- ۵..... نننوزي
- ۷..... د يادښتونو له پاره:
- ۸..... نامنوني کبلی
- ۳۱..... نامنوني سوی
- ۴۵..... نامنوني پيشو
- ۶۴..... نامنوني کوکری
- ۸۰..... نامنوني پيرانگوری
- ۱۰۹..... اخځوک
- ۱۱۰..... د چاپ شويو کتابونو لېست
- ۱۱۳..... د چاپ لاندې کتابونو لېست
- ۱۱۴..... د امکان او وخت په صورت کې
- ۱۱۵..... څټ پڅينتی

ننتوزي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بي پایه ستاينه او بي حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود
ماني او کاینات يې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د
خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل.
هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د
پيدايښت يوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولي نړۍ موجوديت، د
ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسيدو جوهر په يوه والي کې د اعتراف،
تباهي او بي وسي يوه له لوړو وسيلو څخه ده.

گرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل چې پنځه داستانونه د کوشنيانو او تنکيو
ځوانانو له پاره و ليکم ځکه زما د کتابونو مېنه وال يوازې
انجينران نه دي او نه بايد اوسي، نو ځکه غواړم ورځ په ورځ د
خپلو ليکونو کې توپير راوړم چې د هرې څانگې مېنه وال په کې
ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چې ليکنې مې توپير و لري
او هم به مې مېنه وال ډېر شي.

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته
بل څوک و نه وینو او نه يې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر

نامنوني ژوي

.....

څو مو په وجود کي د غرور نخبه پاتي نه شي او د اسلام د دين
له سپېڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

يادونه:

د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر
درنښت هېله کېږي چې خپلي غوښتنې او وړانديزونه د دې کتاب
د بيا کتنې له پاره زما سره شريکه کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په درنښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

نامنوني ژوي

.....

د يادښتونو له پاره:

- ..... -۱
- ..... -۲
- ..... -۳
- ..... -۴
- ..... -۵
- ..... -۶
- ..... -۷
- ..... -۸
- ..... -۹
- ..... -۱۰

نامنوني ژوي

نامنوني کبلی

افغانان د بنکار سره پیره مینه لري.
دوی د ژویو او الوتونکو بنکار کوي.
په هېواد کې بنکار منع دی.
مراد هم له بنکار سره مینه درلوده؛
یوه ورځ مراد له خپلو ملګرو سره بنکار ته لاړ، او د
بنکار ټوپک یې هم له ځانه سره واخیست.
هغه پوهېده چې د کرکومي (لومي، تلکې یا دام) په مرسته
بنکار کولای شي.
مراد او ملګرو یې له ځانه سره یوه اندازه خواړه او اوبه
واخیستي او په ګډه سره د زرغوني (شنې) دښتې خوا ته
روان شوو.
دا دښته د لوړو غرونو څنګ ته موقعیت درلود، د غره
په مینځ کې د سپېڅلو (پاکو) اوبو یوه چینو وه چې ژویو
او الوتونکو به ترې اوبه څښلې.
ځینې وختونه بښپانه هم د اوبو څښلو او خپلو رمو ته د
اوبو ورکولو له پاره کاروي.
دوی د چینې په لور حرکت وکړ.
د مراد ملګرو وپوښتل:
آیا پوهېږئ چې هوسی چیرته راځي؟
هغه ځواب ورکړ:
هو!

نامنوني ژوي

.....

دوی د سهار او ماښام شاوخوا د اوبو څښلو له پاره چينې
ته راځي.
مور بايد چينې ته نږدې شو.
دوی چينې خواته لاړل.
درې گړۍ وروسته، دوی چينې ته ورسېدل.
هوا گرمه وه.
دوی ستړي او تږي وو.
مراد چينې ته نږدې شو او خپل بوتان يې له پښو نه را و
وېستل او چينې لښتي ته گډ شو.
د چينې اوبه ډېرې سړې وې
هغه خپل ملگري را وبلل او ويې ويل:
راشئ، څومره سړې او پاكي اوبه دي!
د مراد ملگري هم لښتي ته گډ شوو.
دوی د چينې اوبه څخه وڅښل.
وروسته دوی د لښتي څخه و وتل.
دوی خپل څادر د چينې تر څنگ کې اوار(خپور) کړ.
دوی د غرمې ډوډۍ په خپل کوچني څادر کې کيښوده او
په خوړو يې پيل کړ.
وروسته يې خټينه کوزه د چينې اوبو نه ډکه کړه او سړې
اوبه يې وڅښلې.

نامنوني ژوي

دوی د چینی څخه لږ لیرې لارل او د غره په یوه لوره
برخه کې پر ډبره کښیناستل، چیرې چې چینه ښه لیدل
کېده.

دوی چینی ته کتل.

یوه گړۍ تېره شوه

لمر په لوېدو پیل کړ.

په همدې وخت کې یوه هوسی له خپل کبلۍ سره د اوبو
څښلو له پاره چینی ته راغله.

مراد غوښتل چې پر هوسی ډز و کړي، خو ملگرو یې
مخه ونيوله او ویې وېل:

ډز، مه کوه، هغه کبلۍ لري.

گوره!

هغه څومره ښکلي (ښایسته) ده.

مراد و ویل:

هوا!

پوهه شوم!

دا په ریښتیا هم ښکلي ده.

ما هیڅکله دا ډول کبلۍ نه دی لیدلې.

یوه ملگري یې و ویل:

ایا موږ نشو کولی دا ونیسو او کور ته یې یوسو؟

مراد چې په دې برخه کې سړې تودې (د ژوند پوخوالی

یا تجربې) درلودې و ویل:

نه!

امکان نه لري.

کبلې ډیر کوچنی دی چې لاهم په سمه توګه منډه نه شي کولای.

ملګرو یې و ویل:

راځئ چې منډه کړو او ویې نیسو.

مراد و ویل:

نه!

تاسو باید د ماښام ډوډۍ ته انتظار (صبر) وکړئ،

موږ به یې څار (تعقیب) کړو او وبه یې نیسو.

په منډو سره، موږ نشو کولی هغه ترلاسه کړو.

ځکه چې هر څومره کوچنی هم وي، بیا هم کولی شي زموږ په پرتله ګرندی وګرځي.

هوسې له خپل کبلې سره د خپل کور په لور روان شو.

مراد او د هغه ملګرو، پریکړه وکړه چې دوی و څاري (تعقیب کړي).

دوی ورو، ورو خپل کور ته نږدې شول.

مراد او ملګري یې هم په لټه کې وو.

د دوی کور په لور ځای کې وو.

مراد او ملګري یې نه شوای کولای هغوی ښه وڅاري،

ځکه وېرېدل چې په لاره کې یې کوم ژوی لکه:

لیوه، پیرانګ او یا زمری نه وي.

نامنوني ژوي

.....

دوى د شپې تېرولو له پاره يوه مناسب ځاى وموند او
پرېکړه يې وکړه چې هلته شپه تېره کړي، سهار بيا چينې
ته ولاړ شي چې کبلې ونيسي او کور ته يې بوځي.
دوى په سوچ کې ویده شوو.
سهار شو.

هوسى ، کبلي ته و ويل:
نن زما سره چينې ته مه ځه.
ځکه چې پرون يو شمېر خلکو زموږ څار کاوه.
ته نشئ کولى گړندي منډې و وهئ او له دوى څخه ځان
خلاص کړئ، زه هم ستا سره کومه مرسته نشم کولى.
گوره!

لږ پورته لاړ شه او ډبرې خټ ته نږدې کښېنه، تر څو
خلک تا ونه وينې.
دوى به تا ونيسي.
هغه و ويل:
زه وړى يم.

مور يې شيدې ورکړې او ويې پوښتل:
موږ شوي؟
هغه و ويل :
هو!

زه موږ شوم.
مننه موږي!

نامنوني ژوي

.....

مور يې بيا و ويل:
ستا په شاوخوا کې ښکلي او تازه واښه شتون لري.
ته کولی شئ لږ څه وخورئ!
ډير مه خوره، ځکه چې دا به ستا معدې ته زيان و رسوي.
هغه و ويل:
دا سمه ده، مورجانې.
دوی د خبرو په منځ کې وو، چې ناڅاپه يې د مور سترگې
په مراد باندې واوښتې، چې دوی ته يې کتل.

نامنوني ژوي

مور يې خپله خوله د ماشوم غوړ ته نيړدې كېښوده او په
نرمۍ يې و ويل:
هغه ده!
گوره!
زموږ اړخ ته ښه ښكاري؟
مور يې بيا و ويل:

نامنوني ژوي

زما بچیه!
انسانانو مور لیدلي یو او مور په ډیر احتیاط سره څاري
(تعقیبوي).
له دې ځایه مه خوریگه!
زه لاندی ځم، لږ واښه خورم.
بیا به وروسته له چیني څخه اوبه وڅښم او ژر به بېرته
راشم.
کبلۍ و ویل:
سمه ده، مور جاني!
ژر راشه، زه یوازې یم.
زه د انسانانو او نورو ژویو (حيواناتو) څخه وېرېرم.
مور یې و ویل:
سمه ده، زه ځم، مگر ته خپل ځان ته پام کوه.

نامنوني ژوي

کبلی و ویل:
زه پوهیږم، موري!
زه هم ستا په شان هوښیار یم.
موري یې و ویل:
هو!
مگر ته لاهم کوچښی یې؟
کبلی وخنډل او ویې ویل:

نامنوني ژوي

سمه ده موري!
زه به تر هغه لري نه خُم تر خو چې ته دلته را نه شي.

وروسته يې مور بنځل کړ او ويې ويل:
الله دی وساته!
کبلې په خندا شو.

نامنوني ژوي

مور يې د وابڼو خوړلو له پاره بنسټه شوه، په لاره کې د
نورو هوسيو سره يو ځای شوه او په غورو(قصو) يې
پيل کړ.

نامنوني ژوي

هم يې غوري (قصی) کولي او هم يې تنکي وابنه خوړل.

د کبلی وخت نه تېرېده او نه ورته خوب ورته.
هغه دلته او هلته وکتل، مگر هیڅ یې ونه لیدل.

نامنوني ژوي

وروسته هغه پاڅېد، چې انسانان و ويني چې هغه ته نږدې دي او که نه؟

هغه، انسانان ونه ليدل.

ځکه چې بېرته چيني ته ستون شوی وو.

وروسته یو څه پورته وخت او د یوې کوچنۍ غونډۍ سر ته پورته شو.

هغه هرې خوا ته وکتل او هیڅ یې ونه لیدل.

ناڅاپه یې سترګې د هوسیو په رمې ولګېدې چې دښته کې په څړځایونو او لوبو بوخت وو.

دوی یو د بل تر شا منډې وهلې، په حقیقت کې دوی لوبه (تمرین، مشق) کوه چې څنګه دوی کولی شي په خپله چټکه (تیز) منډه له دښمنه ځان وژغوري او دښمن و نه توانېږي دوی ونیسي.

دا ډول لوبې (تمرینونه) د تجربه لرونکو هوسی له خوا لارښوونه کېږي.

نامنوني ژوي

وروسته ځوان هوسی د کوچني هوسیو له پاره تمرین وکړی، ترڅو هوسی خپل دوست او دښمن وپېژني، څنگه له دښمن څخه ځان وژغوري او له نورو سره مرسته (همکاري) وکړي.

نامنوني ژوي

کبلی بېرته خپل ځای ته راغی او له هغه ځایه یې هر
لوري ته وکتل، خو د انسانانو کومه نښه نه وه.

نامنوني ژوي

خو ساعته تېر شو او مور يې بېرته راستانه شوه.
د مور په ليدلو ډېر خوشحاله شو او ورته يې و ويل:
ما هري خوا ته وکتل او په دښته کې مې ته وليدې چې له
نورو هوسيو سره دي زرغون (شنه) واښه خوړل.
مور يې و ويل:
هو!
وروسته يې مور و پوښتل:

نامنوني ژوي

انسانان دي نه دي ليدلي؟

هغه ځواب ورکړ:

نه!

ځکه چې زه ستا له تگ وروسته يو لوړ ځای ته لارم،
چيرې چې انسانان او نور ژوي (حيوانات) نشي کولی
پورته شي.

مور يې ډېره خوشحاله شوه او ژمنه يې وکړه، چې سبا
به يې له ځانه سره دښتې ته بوځي، ځکه چې نږدې
زرغون (شنه) بوتې او واښه له منځه ځي.

دوی بايد بلې خوا ته لاړ شي، ترڅو نور او ډېر خواږه
ومومي.

مور يې هغه ځای پريښود چې مراد د شپې په تياره کې
ليدلی و او سهار بل ځای ته ولاړل چې د هوسيو له رمې
سره سفر وکړي.

نامنوني ژوي

د لارې په اوږدو کې کبلې خپلې مور ته و ویل:
اف!

څومره لاره اوږده ده!

پښې مې په درد شوې.

مور یې و ویل:

سخته نه ده، ته به ژر عادت کړئ.

راځه راپسې!

د پښو درد به دې ښه شی.

نامنوني ژوي

هغوي لږ څه مخ ته لارل او د لارې په اوږدو کې موريې
خپل پروسېرنې (پروسکلنې) زوی ولید، او پر هغه يې غږ
کړ:

راشه!

خپل کوشني ورور سره دې و پېژنه (معرفي شه)!
هغه ودرېد او خپل کوشني ورور سره پېژند وکړ او
خوښ (خوشحاله) شو.

هغوی په کیسه کې بوخت و چې د هوسیو رمه يې ولیده،
رمه دوی خوا ته د راتګ په حال کې وه، هوسی د خپلو
دواړو زامنو سره رمې ته ګډ شول او د سفر لوري ته
روان شوو.

نامنوني ژوي

مراد له خپلو ملگرو سره چينې ته نږدې د کبلې په انتظار و.

هوسې له خپل کبلې سره چينې ته نه وه راغلې.

مراد او ملگري يې ډېر وړي او ستړي وو.

دوی له ځانه سره و ويل:

دا زموږ له پاره بې گټې ده، چې دلته اوسو.

ځکه چې هوسې او نور وحشي ځناور تل په حرکت کې

وي، بڼه او غوره ځايونه لټوي، خو ورځې او شپې هلته

تېروي او بيا حرکت کوي.

په همدې حال کې د مراد يوه ملگري و ويل:

هغه ده!

کور ه!

د هوسيو رمه، په دښته کې حرکت کوي او ورو، ورو له دغه خای څخه لرې ځي.

د کوشنيو رمو په منځ کې، کبلي هم لیدل کېږي، ښايي هغه کبلی هم په رمه کې وي. هغه پیر گړندی (تیز) او هوښیار و.

مراد و ویل:

ښايي سړ کال مو وخت (فرصت) له لاسه ورکړی وي، ښه ده چې همدا اوس بېرته کور ته لاړ شو او د راتلونکي کال پسرلي ته په همدې وخت کې راشو، کېدای شي د هوسې ښکلې کبلی ونیسو او کور ته یې یوسو.

دوی ډېر غمجن شول او خالي لاس د کور په لور روان شول، څو گړی (ساعته) وروسته خپلو کورونو ته ورسېدل، یوه له بل نه خدای پاماني واخیسته او ټول خپلو کورونو ته لاړل.

څوک چې د مور او پلار دعا واخلي، د هغه دین او دنیا به یې د گلونو په منځ کې وي.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

نامنونی

سوی

زهرا يو سپين سوي درلود. هغې ته دا سوي، د ترور (توري) له خوا د هغې د زوكري په ورځ (سالگره) ورکړل شوي و. زهرا سوي ته ژپري گازري (زردکي) او زرغون (شنه) واښه ورکول او کله، کله به يې په زنگون کېناو او کيسې به يې ورسره کولې. سوي ډېر نامنوني و، د زهرا له زنگون څخه به يې ځان په ځمکه غورځاوه او دلته او هلته به يې منډې کولې. زهرا يوه خور ږونه (خواهر خوانده) درلوده، د هغې نوم زهره وه. هغه د دوي د کور ترڅنگ ژوند کوه، په دې مانا (معني) چې دوي گاونډيان وو. زهرې يوه کوکري درلود، د هغې کوکري هم نامنوني و. يوه ورځ زهره د خپلې ملگري کور ته لاړه، د هغې کوکري هم ورسره و. سوي کوکري وليد، ور نږدې شو او له هغه څخه يې وغوښتل چې ورسره ملگري شي. کوکري ومنله. زهرا او زهره په غولي (حويلي) کې د نانځکو کېنولو لوبې پيل کړې. سوي له کوکري څخه وغوښتل چې له هغه سره کور ته لاړ شي او هلته لوبې وکړي.

نامنوني ژوي

کوکري بلنه ومنله او د سوی سره د هغه کور ته لار.
د سوی کور مخي ته گازري وي.
سوی کوکري ته بلنه ورکړه چې گازري وخورئ ، سوی
لومړی د گازرو پانې وخورې، بیا یې کوکري ته و ويل:
اوس ته کولی شئ گازري وخورئ.

دوی لږ گازري وڅوري.
وروسته سوی و ویل:
راځه لوبي وکړو!
کوکري و ویل:
مور څه لوبه وکړو؟
سوی و ویل:
د سترگو پټول.
کوکري و ویل:
دا څه ډول لوبه ده؟
سوی و ویل:
یوه ساده او د ماشومانو لوبه؛
کوکري و ویل:
لومړی ته ماته د لوبي کولو څرنگوالی وښییه، بیا مونږ
یوځای لوبه کوو.
سوی، لوبه پیل کړه او ویي ویل:
ته خپلې سترګې پټې کړه، زه به ځان چپرې پټ کړم، بیا
به وروسته تا ته غږ کړم، کله چې زه دې و موندم، دا مانا
چې تا لوبه وگټه.
وروسته به زه سترګې پټې کړم او تا به پیدا کوم، کله چې
ته مې پیدا کړې، دا مانا چې لوبه ما وگټه، همدا راز به
لوبي ته دوام ور کوو.

نامنوني ژوي

دوی د خو د کیکو (دقیقو) له پاره همداسې لوبه وکړه، بیا
کوکړي و ویل:
راځئ چې لوبه بدله کړو او نوې لوبه وکړو.
سوی و ویل:
کومه لوبه وکړو؟

نامنوني ژوي

کوکري و ويل:

منډی او ټينګول.

سوی و منله.

کوکري و ويل:

ته منډه کړه، زه به دې ونيسم، وروسته به زه منډه کړم،

ته به مې ونيسئ.

سوی و منله او په منډه يې پيل کړ، سوی په مخ کې او

کوکري ورپسې منډې وهلې.

نامنوني ژوي

دوی د لوبې گازرې شاوخوا منډې وهلې.
له یوې گازرې څخه بلې گازرې ته.
دې لوبې څو گړۍ (ساعته) دوام وکړ، دواړه ډېر ستومانه
شول، کوکړی ونه توانېد چې د لوبې د گټلو له پاره سوی
و نیسي.

نامنوني ژوي

د خلکو په وینا، سوی په لوبه کې خورا ګړندی دی او په
چټکۍ سره منډې کوي. لوبې دوام وکړ او کوکری ونه
شو کړای چې سوی و نیسي.
سوی په ډبرو کې منډه کړه، پښه یې په ډبره ولګېده او لږ
ټپي شو.
هغه خپل کور ته لاړ او د کور په کونج کې کڅېیناست.
کوکري و ویل:

نامنوني ژوي

څه شوي دي؟
زموږ لوبه منډی وې، نه پټېدل؟
سوی ځواب ور کړ:
زما پښه په ډبره ولگېده او ټپي شوه.
اوس درد کوي.
کله چې پښه مې ښه شي، زه به راشم او لوبه به بيا پیل
کړم.
يو څه وخت تېر شو.
زهري پرېکړه وکړه چې کور ته لاړه شي.
د هغه کوکری نه لیدل کېده.
هغې کوکري ته غږ کړ.
کوکری راغی.
زهري وپوښتل:
چیرته وې؟
کوکري و ویل:
ما له سوی سره لوبې کولې.
هغه وخت زهرا وپوښتل:
سوی څه شوه؟
کوکري و ویل:
موږ لوبې کولې، د سوی پښه په ډبره ولگېده او لږ ټپي
شو.
زهري په غوسه شوه او وېي ویل:

نامنوني ژوي

.....

ته د سوی څخه هم لوی یې، تا باید د هغه پښه نه وای ټپي
کړې!

کوکري و ویل:

نه!

مونږ لوبې کولې، چې ناڅاپه یې پښه په ډبره ولگېده او
هغه ولوېد.

زهري وپوښتل:

اوس چیرته دی؟

کوکري ځواب ورکړ:

هغه په خپل کور کې دی.

زهرا زهري ته و ویل:

مخکې شه!

راځئ چې دواړه د هغه سره مرسته وکړو.

کوکري و ویل:

زه هم ځم.

زهري و ویل:

نه!

ته دلته پاتې شه،

زه او زهرا به لاړ شو او د هغه سره به مرسته وکړو.

کوکري هلته ناست و او انتظار یې کاوه تر څو چې زهرا
راشي.

زهرا او زهرا د سوی کور ته لاړل.

نامنوني ژوي

ز هرا سوی ته غږ کړ.
سوی په سختۍ سره له کوره ووت.
پښه یې ټپي وه.
ز هرا زهرې ته وویل:
ته دلته پاتې شه، زه به کور ته لاړه شم او د لومړنیو
مرستو کڅوړه به راوړم، او مونږ دواړه به ټپی پښه به
پاکه او بیا به یې کلکه وتړو.
زهرې ومنله او د سوی سره نږدې پاتې شوه.
ز هرا په چټکۍ سره لاړه او د لومړنیو مرستو کڅوړه یې
راوړه، بیا دواړو د سوی پښه سپیڅلې (پاکه) کړه او بیا
یې وتړله.
ز هرا سوی ته وویل:
اوس په خپل کور کې لږ آرام کړه.
زه به راشم او تا ته به یو څه خواړه راوړم کوم چې ستا
خوښېږي.
سوی خپل کور ته د ننه شو او غلی کښیناست.
وروسته زهرې، زهرا ته وویل:
دا ښه کار و نشو، که د هغه پښه ماته شوې وای، موږ به
څه کول؟
زهرا وویل:
هوا!
دا ښه ده چې ډیر ټپي شوی نه دی.

نامنوني ژوي

بيا زهرې له زهرا نه د كوره وتلو اجازه وغوښته.
زهرا ومنله.
زهري خپل كوكري ته وويل:
لاړ شه!
له سويه بخښنه و غواړه!
تا د هغه شاته منډه وهلې، حكه پښه يې ټپي شوې ده.

نامنوني ژوي

کوکري ومنله او د سوی کور خوا ته لار، د سوی کور
مخ ته ودرید او له هغه نه یې بخښنه وغوښته.
سوی بخښنه وکړه او ویې ویل:
زه هم یو څه ملامت یم، ځکه چې ما گړندی منډه کړه او
پام مې و نه کړ، نو زما پښه په ډبره ولگېده او ټپي شوم.

نامنوني ژوي

زهرا او زهرې کوکري او سوی ته و ویل:
تاسو باید ژمنه وکړئ چې په راتلونکي کې به د خپلې
لوبې سره محتاط اوسئ، که نه نو موږ به تاسو ته اجازه
درنکړو چې یوځای لوبه وکړئ.
کوکري او سوی ژمنه وکړه چې په راتلونکي کې به د
لوبې په وخت کې محتاط وي او په چټکۍ سره منډی نه
وهي.

په دې وخت کې د زهرې مور غږ کړ.

زهري!

زهري!

ته چیرې یې؟

ژر راشه!

د غرمې ږوږۍ تیاره ده.

هغې و ویل:

دا ده مورې، زه دلته یم.

زهري د زهرا سره خدای پاماني وکړه او د خپل
کوکري سره کور ته لاړه.

نامنوني ژوي

نامنوني

قدوس يوه ژیره پيشو درلوده.
هغې پنځه پيشونگري (بچيان) درلودل، ټول يې ژيرې او
سپينې وې. دوی ډير کوچني وو چې مور يې له لاسه ور
کړه.

هغې د تناره کوتي کې د ننه او د اوږو د کندو څټ ته د
ځان له پاره يو کور جوړ کړی و، هغه او د هغې بچيان
په کې اوسيدل، او هلته به يې خپلو بچيانو ته شيدی
ورکولې.

هغه به سهار وختي د غواگانو فارم ته تلې، ترڅو له لوبښو
څخه شيدې وڅښي، په فارم کې به يې ساعتونه تېر کړل،
چې د شيدو لوشلو په وخت کې به يې له لوبښو څخه يوه
څه شيدې توپدې او هغه به يې څښلې.

کله چې به يې شيدې وڅښلې نو کور ته به يې د بچيانو د
شيدو ورکولو له پاره راتلې، لومړی به يې بچيانو ته شيدې
ورکولې، بيا به يې د مورگانو او مرغانو د نيولو په اړه
خپلو پيشونگرو ته په زړه پورې لوبې ښوولې.

نامنوني ژوي

هغې به هره ورځ، دا کار کوه تر څو ټول بچيان لوبه بڼه زده کړي، په را تلونکي کې په ځان بسيا شي او د خوړو تر لاسه کولو له پاره په خپله کار وکړي. ورو ورو، پرانگوری (بچيان) لوی شوو او سترگې يې خلاصې شوې.

ټول پيشونگري، نامنوني وو، دلته او هلته به يې لوبې کولې.

ځينې وختونه به دوی سالون کوټې ته تلل او په څوکیو به يې نڅا او لوبه کوله.

هغوی د شیدو څښاک وو او هغه ږوږۍ یا خوراک يې نه خوړل کوم چې د قدوس په کور کې پخېدل.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

کله، کله به يې يو د بل تر شا منډې وهلې، په وړو ونو به پورته کېدل او مرغان به يې ډارول.
دوی به هره ورځ د مرغیو نیولو هڅه کوله.

ځینې وختونه دوی به د کرکې څخه ښکته شوو او بیا به ونې ته پورته شوو.

یوه ورځ چې مور یې ډېره وږې وه، د غواگانو فارم ته لاړه، هلته یې د فارم د مسول انتظار کوه چې راشي او غواګانې ولوشی.

هغه غواګانو ته نږدې شوه او د واښو په وړاندې کېناسته او د فلزي میلو (کټارو) لاندې کانکرېټ دیوال ته یې تکیه وکړه.

غواګانو هم د پیشو بویول پیل کړ.

په همدې وخت کې د فارم مسول فارم ته ننوت او ویې لیدل چې پیشو د غواګانو له خوا خټل کېږي، د فارم مسول چې پخوا یې هیڅکله پیشو په فارم کې داسې نه وه لیدلې، ډېر په غوسه شو او هڅه یې وکړه چې پیشو له فارم څخه وباسي.

نامنوني ژوي

پيشو چې د شيدو په خورلو بلده شوې وه، هڅه وكړه چې له فارم نه، و نه وځي، خو د فارم مسول ډېر جدي و، چې پشك له فارم څخه وباسي او وروسته يې د غواگانو په شيدو لوشلو او ټولولو پيل كړي.

هغه سوچ (فكر) كوه چې پيشو كولى شي فارم ته بېلا بېل ناروغي ورسوي (انتقال كړي) او غواگانې ناروغه كړي.

يوه غټه لښته يې راواخيسته او د پيشو په لور يې منډه كړه تر شا يې وغورځوله، تر څو له فارم څخه و وځي.

پيشو چې وړي وه، نو د فارم له يوې خوا څخه بلې خوا ته منډې وهلې او نه يې غوښتل چې وړې يې له فارم څخه وباسي.

كله، كله به يې د غواگانو په منځ كې رابښكته كېده او كله به يې د فلزي كټارو ته پورته كېده او له فارمه د وتلوڅخه به يې ځان ژغوره.

د فارم مسول هوډ درلود تر څو پيشو ليري كړي او وروسته د غواگانو د شيدې په لوشلو او ټولو پيل كړي.

پيشو، ځان د غواگانو په منځ کې پټ کړ، چې ناڅاپه (نا
بېره) يوه غوا په غوسه شوه او د پيشو په سر يې په کلکه
(زوره) د لغتی گذار کړ، پيشو بې هوښه شوه.

د فارم مسول پيشو ته ورغی، ويې ليدل چې هغه بې هوښه
ده، پيشو يې د لکۍ نه و نيوله او له فارم څخه يې و ويستله
، د فارم دروازه يې وتړله او پيشو يې د فارم د ودانۍ
ديوال ته وغورځوه او په لښته يې چوڅ کړه، هغې حرکت
و نکړ بيا يې په لاس و خوزوه، خو پيشو حرکت نه کاوه،
پوه شو چې پيشو خپل ژوند له لاسه ورکړی دی، مړه
شوي ده.

وروسته يې پيشو د لکۍ نه واخيسته او د فارم دروازې
ته څېرمه د کثافاتو لوی لوبښي ته وغورځوه، ترڅو چې د
ښارولۍ مسولين يې له ښار څخه بهر، ټاکل شوي ځای ته
و لېږدوي (انتقال کړي).

ساعتونه تېر شول، د پيشو هېڅ خبر نه و، د پيشو بچيان
ډېر وړي شول او پخلنځي ته راغلل، د قدوس مېرمن، په
پخلي بوخته وه.

نامنوني ژوي

.....

پيشونگري، د قدوس د بنځي شاوخوا گرځېدل او مياو،
مياو يې كول.

هغې د پيشونگرو له پاره يوه څه وچه ږوډۍ وغورځوله،
خو پيشونگرو ږوډۍ ته پام ونه کړ او مياو مياو ته يې
دوام و رکړ.

پيشونگري، ډېر وږي وو، د قدوس مېرمن په پخلنځي کې
خپل کار پای ته ورساوه او خپل خاوند ته يې لوبني چمتو
کړل چې له کار څخه کور ته راشي او د شپې ږوډۍ له
خپل خاوند او زوی سره وخوري.

قدوس له کاره راستون شو او له حمام وروسته د اوسېدو
کوټې (سالون) ته لاړ، مېرمن يې سلام ته راغله او پوښتنه
يې وکړه:

د شپې ږوډۍ تياره ده، کولی شم د خوړو له پاره يې
راوړم؟

خاوند يې ځواب ورکړ:

هو!

راوړه!

نامنوني ژوي

د قدوس ميرمن پخلنځي ته لاره او خواړه يې راوړل،
پيرانگوري د اوسيدو خونې ته راغلل او مياو، مياو ويل
يې پيل کړل.
قدوس و پوښتل:

پيشونگري څنگه د اوسيدو خونې (سالون) ته راغلل او
مياو مياو کوي.
بنځې يې ځواب ورکړ:
کيدی شي دوی وړي وي.
قدوس و پوښتل:
د هغه مور چيرته ده چې د دوی پالنه وکړي؟
مېرمنې يې و ويل:
نن سهار نه ورکه شوې ده.
ميره يې اندېښمن شو او ويې ويل:
د دوی د خوړلو له پاره په غاب (قاب) کې يو څه خواړه
راوړه.

مېرمنې يې يو څه خواړه راوړل او مخې ته يې کېښودل،
دوی د خوراک خوا ته وکتل، بيا يې بوی کړل، خو ويې
نه خوړل، ځکه دوی شيدې خوړونکي وو او تر دې دمه
يې له خوړو سره عادت نه وو.

نامنوني ژوي

د قدوس کورنۍ خپل خواړه وخورل او پيشونگري يې د تناره کوتې ته و ليردول (انتقال کړل) او د تناره کوتې دروازه يې وتړله، مگر د تناره د کوتې، پورتنۍ کړکۍ يې خلاصه پرېښوده تر څو پيشو د راتگ په وخت کې ترې گټه پورته کړي.

قدوس سهار وختي له خوبه پاڅېد، لمړۍ يې اودس وکړ، بيا د تناره کوتې په لور حرکت وکړ، د پيشونگرو د مياو مياو غبرونه، اورېدل کېدل.

د تناره کوتې دروازه يې خلاصه کړه او کوتې ته ننوت، هرې خوا يې وکتل، د پيشو هيڅ نښه څرک نه لگېد. کله چې پيشونگرو قدوس وليد، نو و رپسې يې منډې کړې او ميا مياو يې و ويل.

قدوس پوه شو چې: پيشو نه شته، که نه هغه به کور ته راغلی وی، وروسته يې لمونځ وکړ، بيا يې خپله ښځه د لمانځه له پاره وېښه کړه.

وخت تېر شو او د سهار چای تيار شو، دوی د سهار چای وڅښل او قدوس په خپل ورځني کار په سې روان شو.

نامنوني ژوي

کله چې د کار خای ته ورسېد، نو لومړی یې خپلو ملګرو ته کیسه وکړه او ملګرو یې وویل: که تر مابننامه پېشو بېرته را نه غله، په هغې به څه بده پېښه شوې وي، یا بنایي مړه شوې وي.

قدوس ډېر خواښینى شو او له ځانه سره یې سوچ وکړ چې، نن شپه پېشو کورته را نه شی خامخا به پېشونګرو ته څه شیدې راوړي.

ورځ په سختۍ کې تېره شوه او کور ته د تلو وخت ورسېد، په ډېر خپګان د کور په لور روان شو او له ځان سره یې سوچ وکړ:

دپېشونګرو له پاره شیدې څنګه چمتو کړئ، په ورځ کې څو ځله او کوم ډول شیدې ورکړئ؟

په سوچ کې کور ته ورسېد، او دروازه یې وټکوه.

زوی یې دروازه خلاصه کړه او سلام یې ورکړ،

قدوس ترې وپوښتل:

آیا پېشو موندل شوى ده؟

زوی یې وویل:

نه!

پېشونګري میاو ماو کوي.

هغه کور ته ننوت .

نامنوني ژوي

ميرمن يی گرم چای راوړ او ښه راغلاست يی ورته و ويل.

قدوس مننه وکړه.

بيا يی د پيشونگرو لويولو (غټولو) خبره يی پيل کړه،

ښځې يی ځواب ورکړ:

دا غوره ده، چي بازار ته لاړ شئ او د غوا شيدې واخلي!

خاوند يی و پوښتل:

ته به دوی ته څنگه شيدې ورکړئ؟

ښځې يی ځواب ورکړ:

ما د کلبې د شيدو لوبنی (شیر چوشک) په سم ځای کې

ساتلی دی، تر څو چي ته راحئ، موږ به يی ومومو او

پاک به يی ومينځو.

زه به يی د وزگار تيا (بې کارۍ) په وخت کې هغوي ته

شيدی ورکړم، کلبې به هم زما سره مرسته وکړي، ځکه

چي هغه د پيشونگرو سره مينه لري.

قدوس بازار ته لاړ او د غوا شيدې يی واخيستي

(وېپرودې)، کور ته يی راوړي، خپلې ميرمنې ته يی

شيدې ورکړي او کلبی ته يی و ويل:

نامنوني ژوي

ته به هم له خپلې مور سره د پيشونگرو په شيدو ورکولو
کې مرسته کوي، ځکه چې مور دې د کور په چارو کې
ډېره بوخته ده.

کلبې ومنله او خوشحاله شو؛
د قدوس بنځې، لوبنۍ (شير چوشک) يې له شيدو ډک کړ
او پيشونگرو ته يې په شيدو ورکولو پيل کړ.
يوه ته به يې لږې شيدې ورکولې، بيا به يې بل ته، تر دې
چې ټولو پيشونگرو شيدې و خورې او بېرته د اوږو کندو
څپ ته لاړل.

د کلبې مور خپل زوی ته و ويل:
پام کوه !

پيشونگري، تيره نوکان لري، هڅه به کوي چې دوی نه
به ځان ليرې ساتي، ترڅو تا ژوبل او يا ونه غورځوي.
کلبې ومنله چې پيشونگري به نه خوروي.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

پيشونگري ورځ په ورځ غټيدل (لوېدل) او نامنوني
(خندونکي) کېدل، د کور ټولو غړو سره بلد شوو او ډېری
(زياتره) وخت به يې د کلبې شاته منډې وهلې او د هغه
خوراکي شيان يې چې په لاس کې و، نيول او لوبې به
يې وړ سره کولې.

نامنوني ژوي

پيشونگري لوی شول او ورو، ورو د هغه خواړو خوړلو
سره بلد شول، کوم چې د کلبې کورنۍ خوړل.

د کلبې کورنۍ په مهربانۍ سره د دوی له پاره شيدې په
يوه لوبڼې کې اچولې، پيشونگرو به په گډه وڅښلې،
وروسته به يې په هماغه لوبڼې کې خواړه وغورځول او
پيشونگرو به په ډيره خوښۍ سره خوړل.

کلبې د دوی له پاره د اوبو يوه بل لوبڼی د تناره کوټې په
کونج کې کېښود، ترڅو دوی د تندې په وخت کې ترې
اوبه وڅښي.

پيشونگري، يو څه لوی او په زړه پورې شول، دوی تل د کلبې په څار کې ول، لومړی يې د هغه لاسونه ليدل او بيا يې د هغه پتلانه (پتلون) ته پورته کېدل، د هغه د پتلانه جېبونه به يې لټول، کوم خواړه يا د لوبې وسايل چې به د هغه په جيب کې و، اخيستل، خوړل يا به يې د هغوی سره لوبې کولې.

کلبې چې له لومړۍ ورځې يې د هغې مور د پيشونگرو نه ډار کړی و، هغه به له پيشونگرو وېرېده، پيشونگرو ته به يې لاس نه وړ نږدې کوه، وېرېده چې هغوی به يې وغورځوي.

کله ناکله به هغه د پيشونگرو سره لوبه کوله او توپ به يې په محکه غورځوه او پيشونگري به د توپ شاته منډې وهلې، توپ به يې يوې او بلې خواته غورځوه.

پيشونگري ورځ په ورځ لوېدل (غټېدل) پيری گاونډيانو او ملگرو به له قدوسه غوښتل چې دوی ته هم يو پيشونگري د ستانۍ له پاره ورکړي. قدوس هم منله.

په پای کې، دوی يو ښکلي پيشونگري چې دهغوی د مور په څير و، تر پاملرنې او تعليم لاندې ونيو.

نامنوني ژوي

کلبی به هم ورسره لوبې کولې او کله ناکله به یې د چپرته
تگ او وادو پر وخت له ځانه سره بووله او بیا به یې
کورته راوړه.

نامنوني ژوي

کلبې هم لوی شو او په ښوونځي کې دننه (شامل، داخل) شو،

نوي ملگري يې پيدا کړل.

ورځ په ورځ به يې له پيشو سره مينه لږېده.

همدا راز، هغه د جومات له ملا امام نه يې ديني زده کړې پيل کړې.

د ښوونځي نه، وروسته به جومات ته ته.

نامنونی ژوي

نامنونی

نامنوني ژوي

ماکسیم (بهرنی نوم دی) دوه سپیان درلودل او په پخلنځي کې يې د هغوی خوب له پاره بنکلي کارټونه ايښی و، دوی ډير ښه روزل شوي وو. دوی ته د ماشومتوب څخه، تشناب ته د تلو او کموډ کارول ښوول شوي وو.

د دوی رنگ سپين و او د انگليسي زات سپيو څخه وو، ماکسیم دوی په لوړه بيه اخيستي وو، او هر يو يې د زيربون پاڼه (سند، پاسپورت) او د خوارو کارټونه درلودل.

ماکسیم او د هغه ميرمن نتاشا (د بهرنی ميرمنې نوم) دوی ته د خپل مهال ویش سره سم خواړه ورکول، په بهرکې د سپي خواړه د انسانانو له خوړو څخه کم نه دي، د خوړو سربېره، حيوانات د انعام (جابزې) بسکټونه لري چې د سپي انعام بسکټ په نامه يادېږي. دا بسکويټ د هډوکو شکل (قواره) لري او بيه يې ۷۲ امريکايي ډالرو ته رسېږي.

ماکسیم په اونۍ کې يو ځل خپل سپي، تشناب کې د سپي شيمپو(شامپو) سره مينځل، د سپي څادر(ځان پاک) سره يې وچول او ويښتان به يې ږمنزول.

نامنوني ژوي

سپي به يې له كوره بهر نه پرېښودل، ځكه چې ښاروالۍ
حق درلود كه چېرې كوم سپي له كوره بهر وي، نو
سمدستي به يې د كوڅه ډبو سپيو كمپ ته وړي.

وروسته به يې خاوند د پوليسو له لارې موندل كېږي او
دوى به جريمه كېږي، كه چېرې دا مسله تكرارېږي نو
دوى به د سپي ساتلو واک څخه محرومېږي او يا جواز
يې لغوه كېږي.

دوى سپي د محفلونو او ساتېرۍ له پاره وړل، او كله چې
بېرته راستانه كېدل، دوى د خپل موټر په كارولو سره به
يې بېرته كور ته راوړل.

دوى ماشومان نه درلودل او تل به يې له خپلو سپيو سره
لوبې كولې، يو كال تېر شو، كوكرى يې وزېږېد، هغه هم
د مور او پلار په څېر سپين و.

ماكسيم د كوكرې له پاره يو بل ښكلۍ كارټن واخيست او
په پخلنځي كې يې كېښود، د سپي د كارټن رنګ سور،
خو ډير ښكلۍ و او هغه په آسانۍ سره به په كې خوب
كوى شو، او په كارټن كې به يې لوبې هم كوي.

کوکری لوی او نامنونی (خندونکی) شو، له پخلنځي ووت، د خوب کوتې په لور او وروسته په دالان کې منډې کولې، په توپ يې لوبې کولې او کله، کله به يې د پلار په اوږو کېناست او ځان به يې غورزاوه.

د خپل د پلار او مور غوږونه به يې راکش کړل او بيا به وټټېد، خو مور او پلار به يې ورته په زغم (صبر) کتل او له دې کاره به يې منع کوه.

دوی کوکري ته جیک نوم ورکړ، نامنونی جیک به د کور دروازي ته، ته اود کور د دروازي څټ (شاته) به يې خوب کوه، کله چې ماکسیم او میرمن يې له کاره راتله، جیک به هڅه کوله چې دروازه خلاصه کړي، خو د هغوی سره به کيلي وه او هغوي به په کيلي سره دروازه خلاصه وله.

جیک ډیر هوښیار و او تل به يې د دروازي خلاصېدو ته کتل، چې څنگه دروازه د کيلي په واسطه خلاصېږي. جیک غټ او ښکلی شو او نامنوني يې لس برابره ډیره شوه، د ماکسیم بوتان يې هم د پخلنځي د ميز ترڅټ (شا) وړل او پټول، کله، کله به يې د تلوېزيون ريموت له يوې کوتې نه بلې ته وړه او د تلوېزيون چالانول يې هم زده کړل.

نامنوني ژوي

.....

يوه ورځ يې په خپله خوبه ټلوېزيون چالان کړ او ورته يې وکتل.

ماکسيم تل ورته نصيحت کوه چې له کوره بهر مه وځه، په کور کې شور ماثور مه کوه ترڅو ګاونډيان د تا په اړه پوليس ته شکايت ونه کړي.

جیک په خپل کارتن کې لږ و او ډيری يې د خپل مور او پلار سره لوبې کولې. هغه خپل کارتن له پخلنځي څخه د اوسيدو خونې ته وخوځاوه، ځکه چې د اوسيدو(سالون) خونه کې ټلوېزيون او ځای لوی و، هغه د ماکسيم او ميرمنې خبرې اورېدلې، هغه خورا هوښيار و، د خبرو کولو په موخه او د خپل خاوند په حرکتونو پوهېده.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

يوه ورځ چې د ماکسيم مېرمن، په کرونا اخته شوې وه او په روغتون کې بستره وه، ماکسيم هم روغتون ته د خپلې مېرمنې ليدو ته ورغی، جيک چې ډېر هوښيار و، له وخته يې گټه پورته کړه او د دروازي کيلی يې واخيسته او د دروازی خوا ته روان شو.

نامنوني ژوي

هغه کيلی په قلف (قفل) کی دننه کړه او د دروازه قلف يې خلاص کړ، بيا يې دروازه ورو، ورو خلاصه کړه تر څو مور او پلار يې خبر نه شي چې هغه بهر تلی دی.

هغه له کوره ووت، ورو، ورو د عمومي زینې ته لاړ او له هغه ځایه بنکته شو. هغه د ودانۍ څخه بهر شو، هغه د لمړي ځل له پاره د زینو څخه بنکته شو.

کله چې د ودانۍ کوچني پارک ته ورسېد، شاوخوا يې وکتل، هيڅوک يا کوم ژوی نه لیدل کېده. هغه لاړ او د یوې ونې سیوري لاندې يې کښیناست او د خپل خاوند (مکسیم) د راتلو په انتظار شو. یو ساعت تېر شو، ډېر تری شو، پاڅېد او شاوخوا يې وکتل، چې د اوبو څښلو ځای پیدا کړي.

هغه ولیدل چې د ماکسیم د کور څنګ ته یو پوړیز کور دی، مخې ته يې په کوچني بڼ کې د اوبو نل (پایپ) دی، ډېر خوشاله شو او د نل خواته روان او ځان يې نل ته ورساوه.

هغه د خپلو پنډو(پنجو) سره نل خلاص کړ او په څښلو يې پیل کړ.

نامنوني ژوي

وروسته يې هڅه وکړه چې د اوبو نل بند کړي، خو پنځي يې لنډې (لمدې) شوې او د نل بندول ورته آسانه کار نه و، نو شاوخوا يې وکتل څوک پيدا کړي چې مرسته ورسره وکړي، د اوبو نل بند کړي، خو څوک يې ونه ليدل.

ځکه چې هر څوک په خپل کار کې بوخت وي او هيڅوک په بڼ او کوڅو کې بې حايه او ناحقه نه گرځي.

هغه سوچ (فکر) وکړ چې دا به غوره وي چې غږ پورته کړي او يو څوک ومومي چې د هغه سره مرسته وکړي او د اوبو نل بند کړي، هغه په چيغې (غيا) پيل کړ.

په يو پوريز کور کې يوه بوډا ښځه وه، هغه د ماښام په وخت د شپې له ږوډۍ وروسته له کوره وتله بيا بڼ ته روانېده، ناڅاپه يې د سپي غږ (غيا) واورېده او حيرانه شوه، چې سپی له کومه راغلی دی؟

کړکۍ ته نږدې شوه چې ویده ده او که په وينستيا (بيدارۍ) کې يې د سپي غږ اورېدلی دی؟
بڼ (باغ) ته يې وکتل چې هلته د اوبو نل ته نږدې (څېرمه) يو سپين کوکړی دی او غاږي.

نامنوني ژوي

هغه بېرته دالان (دهلیز) ته راغله او د سیمې ښاروالۍ ته
زنگ و واهه، څو شېبې وروسته د ښاروالۍ مامورین له
ځانگړو موټرو او ښکار دامونو سره و رسېدل.

بودۍ ښځه له کوره و وته او بې ته روانه شوه، د ښاروالۍ
مامورینو په تېزۍ (چټکۍ) سره کوکری ونيو او په خپل
موټر کې یې وغورځوه.

بیایې له ښځې پوښتنه وکړه:

تا ولې کوکری بهر پرېښود؟

هغې و ویل:

کوکری زما نه دی.

په کور کې ویده وم چې ناڅاپه (نا بېره) مې د سپي غږ
واورېد او له خوبه وښه شوم، کړکۍ ته نږدې لارم گورم
چې کوکري د اوبو نل پرانستې او غاږې!

پرېکړه مې وکړه چې:

د ښاروالۍ مامورینو ته زنگ و وهم، په همدې وخت کې
پولیس هم را ورسېدل او د ښځې خواته نږدې شول.
پولیسو و ویل:

که څوک د کوکري په اړه پوښتنه وکړي؟

مهرباني وکړئ !

ورته و وایاست چې د گاونډ پولیسو ته راشي.

میرمن ومنله.

پوليس خپل مرکز ته لارل.

يو ساعت تېر شو، ماکسيم کور ته راغی، هغه وليد چې د کور دروازه خلاصه ده، په چټکۍ سره کور ته ننوت او خپل سپي يې وليدل، هغه فکر وکړ چې جيک هم په کور کې دی، هغه د سيمي پوليسو ته زنگ و واهه او د قضيي په هکله يې پو لیسو ته لنډ معلومات وړاندې کړ.

پوليسو ورته لارښوونه وکړه چې هيڅ شی ته به لاس نه ور وړي، پوليس ډير ژر راو رسيدل او په کور کې يې پلټنې پيل کړې.

د دروازي عکسونه اخيستل يې پيل کړل، ويې ليدل چې دروازه دننه خوا خلاصه شوې ده.

پوليسو له ماکسيم څخه وپوښتل:

په کور کې څوک و؟

هغه ځواب ورکړ:

هيڅوک نه ول.

وروسته يې وپوښتل:

ايا تاسو چا ته کيلی ورکړی چې ستاسو د سپيوساتنه وکړي؟

ماکسيم ځواب ورکړ:

نه!

هيڅا ته!

وروسته پوليسو و پوښتل:

تاسو څومره سپي لري؟

ماکسيم و ويل:

دوه لوی سپي او يو کوچری لرم.

پوليسو و ويل:

سپيو ته دې غږ کړئ!

ماکسيم سپيو ته غږ کړل او دواړه سپي راغلل،

پوليسو وپوښتل:

ستاسو کوچری چيرته دی؟

هغه و ويل:

په کور کې دی، هغه ځان ته پام کوي، ځکه چې هغه ډير

هوښيار دی.

پوليسو و ويل:

راځئ چې يوځای يې ولټوو.

هر څومره چې هغوي کوچری و لټاو، هغه يې ونه موند.

وروسته پوليسو ما کسيم ته و ويل:

نن ورځ د ښاروالۍ کسانو (خلکو) ستاسو ودانۍ ته څېرمه

يوه نامنونی سپين کوچری نيولی دی، کوم يې چې د کوڅه

ډبو سپيانو کمپ ته لېږدولی، موږ فکر کوو چې دا ستا

سپين کوچری (جیک) دی.

ماکسیم ډیر خپه شو.
پولیسو ماکسیم ته و ویل:
مهرباني وکړئ د خپلو سپیواسناد وښایاست.
ماکسیم پولیسو ته د سپیو اسناد وښودل، پولیسو ورته و
ویل:
ایا تاسو غواړئ جیک بیرته، کور ته راوړئ؟
هغه و ویل:
هو!
کوکری پر ما او میرمن مې ډیر گران دی.
د پولیسو قوماندان و ویل:
مهرباني وکړئ د هغه کارت واخلئ.
موږ کولی شو د کوڅه ډبو سپیو کمپ ته لاړ شو.
ماکسیم د جیک کارت واخیست او د موټر په سوچبورډ
کې یې کېښود او هغه موټر پخپله چالان او د پولیسو د
کاروان څټ (شاته) روان شو.

کمپ له ښار څخه لیرې و، د ښار له مرکز څخه دوه
ساعته لیرې و، دوی د کوڅه ډبو سپیو د کمپ مرکز ته
ورسیدل.

پولیسو د ماکسیم سپي په اړه له چارواکو سره خبرې
وکړې او دوی د ماکسیم له پاره د اصولو دوی فورمې
ورکړې، وروسته له دکولو یې د پولیسو دفتر ته وسپاري.

په فورم کې دوه مهم موضوعات وو:

۱- د جريمې ورکول

۲- د موضوع تکرار، نه کول

د دويمې فقرې په صورت کې د سپي د ساتلو ټول امتيازات به له ماکسيم او د هغه له مېرمنې څخه اخيستل کېږي او د هغوی سپي به نورو مينه والو ته په وړيا توگه ورکول کېږي.

ماکسيم له جيب څخه قلم راو ويست او فورمه يې ډکه او لاسليک کړه، د ښاروالۍ مامورين ماکسيم د جک د تسليمېدو په موخه لوی هنگر ته بوته او هغه سپی يې وښود چې نن نيول شوی و.

هغه خپل سپي ته غږ کړ:

جیک!

جیک!

جیک منده کړه او د ماکسيم غږ کې ځان واچاوه، هغه په خوښۍ سره جیک کلک کړ.

چارواکي پوه شول چې سپی د ماکسيم پورې اړه لري، بيا يې عمومي دروازه خلاصه کړه او ماکسم کارتن دننه او کوکری يې په کارتن دننه کېښود او د کارتن پورتنۍ برخه يې خوندي کړه. کارتن يې واخيست او د موټر ډاله (ټولېکس) کې يې کڅيښود او ډاله يې بنده کړه.

نامنوني ژوي

هغه د کوڅه ډېو سپیو د کمپ له مسوولینو، سیمه ییزو پولیسو څخه مننه وکړه او کور ته روان شو.

کله چې ماکسیم کور ته ننوت، سپیو منډې کړې او هغه ته نږدې شول، دوی هم په جیک ډیر په غوسه شول، ماکسیم کارتین په دالان کې کېښود او خلاص یې کړ. جیک خپل سر او دوه لاسونه د کارتین څخه راو وېستل او لومړی یې له مور څخه بڅبنه وغوښته، مور یې بڅبنه وکړه.

نامنوني ژوي

هغه په ډير شرم او خجالت سره له کارتنه ووت او وروسته يې له خپل پلار څخه بخښنه وغوښته او بيا ماکسيم ته لاړ، د هغه پښې يې ښکل کړې او ژمنه يې وکړه چې په راتلونکي کې به له اجازې پرته هيڅ ځای ته نه ځي.

نامنوني ژوي

نامنونی

پیرانگوری

نامنوني ژوي

مقصود د کابل ښار په یو کوشني کور کې اوسېده، هغه
په خپل کور کې یو سپین او ښکلی قاز (غاز) ساتلی و
کوم چې دوه بچیان یې درلودل.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

دوی هم سپین او ښکلي وو.
مقصود، هره ورځ به کار ته له تلو مخکې لومړی قازانو
ته دانه او اوبه ورکولې، بیا به یې موټر سایکل له کوره
ایسته او خپل کار ته به روان کېده.

هغه د کابل د منډیو په بازار او د میوند سرک په اوږدو
کې له یوه ځای څخه بل ځای ته مالونه لېږدول (رسول،
انتقال) او هره ورځ به یې له گټلو پیسو څخه د سودا
او وچې پوډۍ په اخیستلو کې ترې گټه اخیسته.

هغه يوه ښځه او پنځه ماشومان درلودل.
مېرمن يې نالوستي (بې زدکړۍ، بې سواده) وه او
ماشومان يې کوچني وو.

د هغه مشر اولاد چې نجلۍ وه، د ښوونځي په دويم ټولگي
کې زدکړې کولې، غوښتل يې چې له ښوونځي څخه
فارغه (خلاصه) شي، بيا په پوهنتون کې زده کړې وکړي
او د کور په چارو کې د خپل پلار او مور سره مرسته
وکړي.

مقصود به سهار له خوبه پاڅېده او له لمانځه وروسته به
يې د سهار چای څښه، کوم چې مېرمنې يې د شپې په
ترموز (د چای لوبښۍ) کې پخې (دم) کړې و، تر څنګ
به يې وچه ږوډۍ او يوه کاجوغه (قاشقه) بوره هم پيالې
ته اچوله او بيا يې چای څښه.

د چای څښلو نه وروسته به کار ته روان شو.
د هغه کور، کرايي و.

مقصود به د مياشتې ۲۰۰۰ افغانۍ د کور خاوند ته
ورکولې.
د کور څاه هم وچه وه،

نامنوني ژوي

.....

بنځې يې خپلو دوو لويو ماشومانو سره، په ورځ کې دوه
ځله د جومات له څاه څخه اوبه راوړي، کوم چې د دوی
کور ته نږدې موقعيت درلود.

يوه ورځ د کافروشي له کوڅې تېرېده چې خپل ملگری
يې وليد.

د هغه نوم خانو و.

هغه د قدوس د ماشومتوب ملگری و، دوی په لومړني
بنوونځي کې ټولگيوال وو او له کورنيو جگړو وروسته
دواړو ونشو کولی، بنوونځي ته دوام ورکړي.

يو بل ته يې سلامونه او غېږې ورکړې او د يو بل د حاله
يې پوښتنې وکړې.

د هغه د ملگري ورځ هم ښه نه وه، هغه په پنجره (قفس)
کې مرغۍ پلورلې او د خپلې کورنۍ ملاتړ يې کوه.

خانو له مقصوده وپوښتل:

تاسو په څه بوخت ياست؟

مقصود ځواب ورکړ:

زه يو زوړ موټرسايکل لرم او په هغه کار کوم.

د خدای شکر دی!

زه د حلالې ډوډۍ يوه برخه ترلاسه کوم او له خپلې
کورنۍ سره يې خورم.

خانو و پوښتل:

نامنوني ژوي

تاسو د ملگرو ملتونو له مرستو څخه راضي ياست؟

هغه ځواب ورکړ:

نه!

کومه مرسته؟

هر څه بډايه خلکو ته رسېږي، هيڅوک د بې وسه خلکو

په غم کې نه دي.

هغه آه وويست؛

و يې ويل:

په بشپړه توگه همداسې ده.

ما هيڅکله هم نه دي تر لاسه کړي.

خدای دي زموږ سره مرسته وکړي.

مقصود و ويل:

آمين!

د دوی خبرې، اتري روانې وې، خانو د خپل ملگري له

پاره چای وغوښت له دوکاندار څخه يې يوه تشه بوشکه

واخيسته او پنجرې (قفس) ته څېرمه يې کڅېښوده، خپله

پخوانی زوړ پټو(خادر) يې پر سر کڅېښود او مقصود ته

يې وويل:

کښېنه!

اوس سمه شوه.

قدوس کڅېښېناست.

نامنوني ژوي

خانو له زاره او تور لوبني نه چای پياله کې واچوه، پياله
يې قدوس ته وړاندې کړه او هغه ته يې وويل:
دا دی، چای واخله چې دمه دې جوړه شي.

مقصود د چای پياله واخيسته، پوه پوه يې کړه او په څښلو
يې پيل کړ.

خانو خپل جيب ته لاس کړ او د محلي خورې (شېريني)
يوه توتې يې وموندله او خپل ملگري ته يې ورکړه چې له
چای سره يې و خوري.

خانو خپلې خبرې ته دوام ورکړ او ويې ويل:
څو ورځې وړاندې يو ځوان هلک له کوم ولايت څخه يو
پرانگوری د خرڅلاو له پاره راوړی و، چې هيچا له
ویرې نه اخیست، ځکه چې د وحشي ځناورو (ژويو) لکه:
زمری، پرانگ، گيدر او ليوه، ساتل څه آسانه کار نه دی،
که هر څومره د سړی سره لوی شي، بيا هم له انسانانو
سره مينه نه لري او کله چې غوسه شي، پر انسانانو برید
هم کوي.

مقصود وپوښتل:

آيا په پای کې يې هغه ويلورل شو يا يې له ځانه سره بېرته
يووړل؟

خانو و ويل:

نامنوني ژوي

ما ورته و ويل:

۱۰۰۰ افغانۍ يې اخلم.

ډېر يوخوا او بله خوا لاړ، هېچا يې د اخيستو جرأت ونه کړ، خو څو ځله يې ماته راغی چې ډېرې پيسې راکړي، تاته به يې درکړم.

ما و ويل:

زه له دې څخه زياتې پيسې نه لرم او له بلې خوا هغه د شيدو خوړلو په حال کې دی.

کله چې غټ شي نو په يوه کيلو غوښه هم نه شي مړېدای! په پايله کې، هغه ما ته پړانگوری را کړ.

ماښام مې هغه کور ته يوړ،

مېرمن مې په غوسه شوه او ويې ويل:

موږ د ځان له پاره ږوډۍ نه لرو، موږ د پړانگوري له پاره شيدې او غوښه د کوم ځايه تر لاسه کړو؟

تر ټولو مهمه خبره داده چې:

پړانگوری به لوی شي او کېدای شي زموږ ماشومان يا گاونډيان ژوبل او يا وډالري.

خان و ويل:

دا ريښتيا ده، زه هڅه کوم چې هغه په يو چا وپلورم.

دا هم يو شوق و، او خپل ملگري ته يې و ويل:

ته څنگه!

د پړانگوري شوق لري؟

نامنوني ژوي

.....

هغه و ويل:

هو!

زه خو شوقي يم،

که ته نشئ کولی هغه وساتي، ما ته يې راوړئ.

زه به هڅه وکړم چې هغه وساتم.

قدوس زياته کړه.

زه په کور کې قاز هم لرم او ښه پالنه يې کوم.

مقصود، خانو ته د سودا پيسې ورکړې او ورته يې و ويل:

لاړ شه هغه ماته راوړه!

خانومقصود ته و ويل:

ته دلته کښينه، زه به کور ته لاړ شم، ډېر ژر به بېرته

راشم او پرانگوری به درته راوړم.

قدوس و ويل:

سمه ده؛

پوه شوم!

بيا خانو غږ کړ:

که څوک د دغو مرغانو(الوتونکو) د بيې پوښتنه وکړي،

يو مرغه له ۳۰۰ افغانیو لږ نه دی.

مقصود و ويل:

سمه ده.

نامنوني ژوي

خانو کور ته لار او يو ساعت وروسته، بیرته راستون شو، پرانگوری يې د غوريو په کارتین کې اچولی و او مقصود ته يې وسپاره.

خانو په خپل زړه کې وویل:
خدایه شکر!

چی د پرانگوري د جنجال (غم) نه خلاص شوم.
هغه ژمنه وکړه چې:

په راتلونکي کې به داسې بی حایه شوقونه ونه کړي.

مقصود پرانگوری کورته یوړ، کله چې میرمن یې کارتین ولید نو ډیره خوشحاله شوه او سوچ (فکر) یې وکړ چې د کور سودا یې راوړي ده.

مقصود کارتین په ځمکه کېښود او میرمن یې د کارتین خوا ته راغله.

مقصود وویل:

په کارتین کې سودا نه ده.

مېرمنې یې وپوښتل:

نو څه دي؟

مقصود وویل:

پرانگوری دی.

مېرمن یې وپوښتل:

دا دې چیرته ترلاسه کړ؟

هغه و ويل :
ما دا له خپل ملگري څخه اخیستی، کوم چې په کاه فروشي
کې د مرغیو د خرسلو پنجره (قفص) لري.
بښې وپوښتل:
په څو افغانۍ دې اخیستی دی؟
هغه و ويل :
۱۰۰۰ افغانۍ.
بښې و ويل:
ای زما خدایه!
مور د ځان له پاره پوډۍ نه لرو، مور به دا خطرناک
پرانگوری چیرته او څنگه و ساتو؟
مقصود و ويل:
اوس مې یو شوق کړی دی.
سړی شوق ته نه پرېږدي؟
میرمن یې ماشومانو ته و ويل:
هڅه وکړئ چې پرانگوري ته نږدې نه شئ، ځکه چې ،
کېدی شي تاسو ژوبل کړي.
ماشومانو و ويل:

نامنوني ژوي

سمه ده!

موري!

موږ پرانگوري ته، نه نږدې کېږو.
ماشومان، کوره ته ننوتل او مقصود د قاز کور ته نږدې
شو، او پرانگوري يې په يوې توکړۍ کې د قاز د کوتې
خوا سره کېښود تر څوچې، په يوه وخت کې دواړو ته
خواره او اوبه راوړي و همدا راز يې سوچ کوه چې
پرانگوري له کوښني والي نه د قاز، د بچيانو سره بلد او
عادت کړي.

هغه له کوره و وت او له نيم ساعت وروسته يې د
پرانگوري له پاره يوه اندازه شيدې او کور له پاره وچه
ډوډۍ راوړه.

ډوډۍ يې خپلې وړې لورته ورکړې، د کور څخه يې يو زور لوبنی را و ويست، شيدې يې په کې واچولې او د پړانگوري مخې ته يې کېښودې.

پړانگوري هم شيدې وڅښلې، مقصود ته يې وکتل او د قاز کور ته نږدې شو او هلته يې سپلت و واهه. پړانگوري، ورځ په ورځ لوبده، د مقصود او قاز بچيانو سره يې لوبې کولې.

يوه ورځ پړانگوري خپلې ټوکړۍ نه و وت او د قاز بچيانو په لور يې منډه کړه.

پړانگوري غوښتل چې د قاز بچيانو سره لوبې وکړي. د قاز بچيان د پړانگوري څخه ډاريدل او نه يې غوښتل چې د پړانگوري سره لوبې وکړي.

پړانگوري د قاز بچيانو شاته منډه کړه، خو د قاز بچيانو ځانونه، په خپل کور کې پټ کړل.

پړانگوري د څو دقيقو له پاره د قاز د کور په څنگ کې پټ شو تر څو چې د قاز بچيان بهر را و وزي.

نامنوني ژوي

کله چې د قاز بچيان بهر شول، هغه بيا د هغوی شاته منډه کړه.

د قاز بچيان له خپلې مور څخه ډېر لېرې وو، کله چې د قاز بچيانو ته پړانگوری نږدې شو، نو قاز منډه کړه او پړانگوری يې په مشوکه و واړه.

پړانگوری خپلې ټوکړۍ خواته روان شو.

د شپې ناوخته وه، مقصود کور ته راغی، لومړی يې د پړانگوري ټکړۍ ته ورغی او ويي ليدل چې پړانگوری، نشته، بيا يې شاوخوا وکتل، گوري چې د قاز د کوتې څټ ته ويده دی.

بيا يې په زړه کې و گرځيد چی:

نامنوني ژوي

پرانگوری و تېري، تر څو د قاز بچيانو ته نقصان و نه رسوي.

هر لوري ته يې وکتل خو کومه رسی يې پيدا نکره.
هغه پريکړه وکړه چې پرانگوری خوشې پريږدي او سبا به د مڼده يې څخه يوه پياوړې رسی واخلي.
سهار شو؛

لمړی مڼدوي ته لار ترڅو يوه پياوړې رسی واخلي او پرانگوری پرې وتري،
سهار وختی و، هتې تړلې وې،

هغه بېرته راستون شو، چای يې و څښه، لږ وروسته يې موټر سايکل واخيست او خپل ورځني کار ته لاړ.
له کوره د وتو په وخت کې خپلې مېرمنې ته وويل:
پرانگوری خوشې دی، پام کوه چې ماشومان و نه غورځوي.

مېرمنې يې و ويل:
تا موږ ته غم راوړی دی.
سمه ده،

زه هڅه کوم چې ماشومان د کور وتلو څخه وساتم.
ته ژر لاړ شه، رسی راوړه او پرانگوری ټينگ وتړه.
هغه لاړ او ميرمن يې د کوڅې دروازه وتړله.
څو شېبې تېرې شوې او فضا ارامه شوه.

پرانگوری له خپل ځای څخه پاڅېد او د قاز د بچيانو شاته
يې منډه کړه.

د قاز بچيانو منډې کړې او خپل کور ته ورغلل،
پرانگوری په غوسه شو او خپل لاس يې د قاز کور ته د
ننه کړ او د قاز بچی يې راو ويست.
په همدې وخت کې د قاز بچي غږ کړ:

مور!

مور!

مور يې منډه کړه، ويې ليدل چې پرانگوری د هغې بچی
يې په منگلو کې نيولی دی.

پرانگوري پسې منډه کړه او هغه يې په مشوکې او پښو
سره و واوه، هغه هم د قاز بچي پرېښود.

په همدې وخت کې د مقصود مېرمن خبره شوه او د قاز
د کور په لور روانه شوه.

هغه هم د پرانگوري د مخنيوي له پاره يوه لښته واخيسته.
پرانگوری و ډار شو او شاوخوا يې و کتل تر څو چيرته
پټ شي، مناسب ځای يې و نه موند بيا يې دروازی خواته
منډه کړه، دروازه لږه خلاصه وه، هغه تر دروازې و وت
, د مقصود موټرسايکل ته پورته شو او په کونج کې
کڅېښاست.

د قاز بچی په ژړا شو، ځکه وزرونه يې زخمي شوي ول.

کله چې قاز خپل بچی ټپي ولید، هغه هم دروازی خواته منډه کړه او و وته.

گوري چې پرانگوري موټر سایکل ته پورته شوی دی، هغه هم ورپسې پورته شوه او پر پرانگوري یې گذارونه پیل کړل.

پرانگوري خپل ځان د موټر سایکل په یوه کونج کې نیولی و او بښنه یې غوښتله. هغه ویل:

ما غوښتل له هغه سره لوبې وکړم.
خو ستا بچي وېرېدل او له ماسره یې لوبه نه کوله.
قاز و ویل:

ته نه شرمېږې چې زما له بچیانو سره لوبې کوي؟
هرڅوک باید د خپل همزولي او جنس سره سم لوبې وکړي.

هغه یو ځل بیا پر پرانگوري برید وکړ.
د مقصود ښځې چې په لاس کې یې یوه لښته وه ویې غوښتل چې پر پرانگوري برید وکړي، خو ویره یې درلوده چې د قاز د بچي په څیر، ټپي نه شي او بیا به د خپل میره په جنجال کې پاتې شي.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

کله چې مقصود کوڅې ته ورسېد، گوري چې د هغه په
موټر سایکل کې د قاز او پیرانگوري تر منځ جگړه روانه
ده،

منډه یې کړه چې هغوي سره جلا کړي، مگر قاز ډېر په
غوسه و او نه یې غوښتل چې له پیرانگوري لرې شي.

نامنوني ژوي

قدوس د مرستې له پاره کور ته د ننه شو،
د مقصود مېرمن کوڅې دروازي ته ورغله او ويې ويل:
هله!

ژر سه هغوی خلاص کړه.

هغه و ويل:

راشه !

له ما سره مرسته وکړه.

هغې و منله او منډه يې کړه،

بيا يې و ويل:

ژر سه پړانگوری و تړه.

مقصود و ويل:

وگوره!

قاز ملامت دی،

وگوره!

په موټر سایکل کې هم پر پړانگوري برید کوي.

مېرمنې يې و ويل:

نه!

پړانگوری ملامت دی، هغه د قاز بچی ټپي کړی او

وزرونه يې په وینو لړلي دي.

مقصود د موټرسايکل څنگ ته ورغی او د قاز له وهلو څخه يې پرانگوری وژ غوره او رسی يې ونيوله، هغه يې وتاړه.

وروسته قدوس د قاز بچی واخيست او وزرونه يې پاک کړل او د ماشومانو پوډر يې پر زخمونو وپاشه. ډېر غمجن شو، په سوچ کې ډوب اوله ځانه سره يې وويل:

ما څه غلطي وکړه.

که پرانگوری، لوی شي، کېدای شي زما ماشومان هم وغورځوي او ټپي يې کړي. هغه کوټي ته لاړ.

د هغه ماشومان هم ډېر وېرېدلی وو.

خپلې ميرمنې ته يې وويل:

کار ته د تلو د مخه يو څه راوړه، زه به وروسته خپل ملگري ته لاړ شم چې د حل لاره ومومي.

چای يې وڅښي او موټر سايکل يې واخيست او له کوره ووت.

هغه په ژور فکر کې و او په خپله تېروتنه پوه او ډېر پښیمانه و.

په موټرسايکل کې يې يو څه سامان کېښود او د مال خاوند هم د هغه ترڅنگ کڅښيناست.

هغه د نوي کارټي په لور حرکت وکړ.

نامنوني ژوي

هغه لږ حرکت وکړ، نږدې و چې د موټر سره ټکر شي.
د بار خاوند ورته و ویل:
ته څه کوی؟
په څه فکر کوی؟
نږدې وه زه دې وژلی وم!
هغه د پیرانگوري د ساتلو کیسه په لنډه توګه بیان کړه:
بار والا و ویل:
تا پېره غلطي کړی ده.
مقصود ته یې و ویل:
خلک وايي:
په پای کې، د لیوه بچي لیوه وي،
که هغه د یوکس (چا) سره لوی هم شي.
هغه زیاته کړه:
وحشي ژوي، هیڅکله له انسانانو سره دوستي نه کوي.
مقصود بار والا ته و ویل:
هو!
د حل لاره څه ده؟
هغه ځواب ورکړ.
اوس د فلم لمړی برخه ده، غوره ده چې دا په یو چا
وېلوری یا ژوبن ته یې وسپاری.
مقصود و ویل:
ستا نظر سم (صحيح) دی.

خوا!

ما په ۱۰۰۰ افغانیو اخیستی دی.

بار والا و ویل:

زه یو سوداگر یم.

که د ورځې شیدې په ۵۰ افغانۍ وپېری او بیا غوښه، دا

به په یوې میاشت کې ۱۵۰۰ افغانۍ شي.

هرڅومره چې هغه لوی شي، هومره یې مصرف (خرچه)

ډیرېږي او خطرناک کېږي.

اوس چې یې د قاز بچۍ، ټپي کړی دی، هغه ستا ماشومان

هم ټپي کولی شي.

هغه و ویل :

زما ستا خبرې ډیرې خوښې کړې، زه به یې حل کړم.

دوی خبرې وکړې او هدف ته ورسېدل، بار والا و ویل:

د دې هټۍ تر څنګ ودرېګه!

هغه د هټۍ تر څنګ ودرېد بار والا خپل زوی ته غږ کړ.

زویه!

راځئ چې بارونه کښته کړو.

هغوی بارونه کښته کړل او ټاکلی فیس یې قدوس ته

ورکړ.

مقصود خدای پامانی و اخیسته او د کور په لور روان شو.

نامنوني ژوي

هغه خپل موټرسايکل د سړک په غاړه کې ودراره او د
کاه فروشي کوڅې ته لاړ.

هغه خپل ملگري ته لاړ او خپله کيسه يې ورته وکړه.

ملگري يې وارخطا شو او ويې ويل:

دا ښه شوه چې بلا وه او برکت يې نه و.

دا ښه ده، چې ستا ماشومان يې نه دي ټپي کړي!

خان و ويل:

زه څه کولای شم؟

مقصود و ويل:

ښه به وي که تاسو ما سره د هغه پلورلو کې مرسته

وکړئ.

هغه مقصود ته و ويل:

ته دلته کښينه!

زه به لاړشم او له هتې والو نه به پوښتنه و کړم.

مقصود د مرغيو پنجري (قفس) ته نږدې کښيناست او

خان د کوڅې ختيځ لوري ته روان شو.

خان د خپل ملگري هتې ته ننوت او د پرانگوري د

خرڅلاو پوښتنه يې وکړه.

هتيوال و ويل:

اوس هيڅ پېرودونکي نشته.

نامنوني ژوي

ځکه چې خلک د ږوږۍ په غم کې دي، چا چې دا کارونه کول، ټول له هیواد څخه تېستېډلي دي. خانو بیرته ستون شو.

خانو د هټیوال خبرې مقصود ته نکل (نقل) کړې. مقصود ډېر په غوسه شو او موټرسایکل ته ورغی، موټرسایکل یې چالان او کور ته روان شو. د کور دروازه یې ټک ټک کړه.

بنځې یې دروازه خلاصه کړه او ویې پوښتل: خیرت خو به وي؟

ته ولي وختي راغلي؟ هغه و ویل:

زه ډیر انډینمن یم، نږدي و چې له موټر سره ټکر کړم. مېرمنې یې و ویل:

شکر دی چې په خیر تېر شو. ته اوس، څه پریکړه کوی؟

هغه و ویل:

زه پړانگوری نیسم او ژوبن ته یې وړم.

هغه موټرسایکل نږدې ودراره، پړانگوری یې موټرسایکل ته پورته او بند یې کړ.

وروسته له کوره و وت او ژوبن ته لاړ.

نامنوني ژوي

هغه د ژوبن دروازي ته نږدې شو او موټرسايکل يې ودراره او د دروازي له ساتونکي يې وغوښتل چې د ژوبن له مدير سره وويني.

پيره دار د ژوبن مدير ته زنگ و واهه او د مقصود په اړه يې معلومات ورکړ.

د ژوبن مدير پيره دار(ساتونکي) ته و ويل:

اجازه ورکړئ چې دننه شي.

هغه دننه شو،

بل ساتونکی نږدې ورغی او ويې ويل:

موټرسايکل په کونج کې پارک کړئ او د ژوبن مدير ته انتظار وکړئ.

موټرسايکل يې په ټاکلي ځای کې ودراره، او تر ونې لاندې يې د ژوبن مدير ته انتظار شو.

څو دقيقې تېرې شوې وې چې د ژوبن مدير هغه ته راغی او د پرانگوري په اړه يې وپوښتل.

هغه قضيه له پيل څخه تر پايه تشرېح کړه.

د ژوبن مدير پوه شو چې ريښتيا وايي.

بيا يې پوښتنه وکړه؟

آيا تاسو غواړئ چې په ژوبن يې وپلورئ؟

هغه و ويل:

هو ښاغليه!

که کېږي؟

نامنوني ژوي

د ژوبن مدير وخنډل او محاسب ته يې و ويل:
مهرباني وكړئ د دې هدف له پاره ۱۲۰۰ افغانۍ وركړئ.
۱۰۰۰ افغانۍ د پيرانگوري له پاره، د لارې كرايه سل
افغانۍ او د شيدو له پاره ۱۰۰ افغانۍ چې هغه نن اخيستي
دي.

مقصود، پيرانگوري د ژوبن ساتونكو ته وسپاره او پيسې
يې د محاسبې څخه واخستي.
دژوبن ساتونكو پيرانگوري د نورو پلانگورو سره خوشي
كړ.

نامنوني ژوي

مقصود ډير خوشحاله شو او د موټرسايکل په لور روان شو.

موټرسايکل يې چالان او د کور په لور روان شو.

په لاره کې يې وويل:

خدايه!

شکر!

چې زه له دې جنجال څخه خلاص شوم او په راتلونکي کې به دا ډول غير ضروري شوقونه و نه کړم.

نامنوني ژوي

.....

اخځوك

يوازي انځورونه په خپر(دقت) سره د انټرنټي سايټونو په
مرستي سره يو بنان، اخيستل شوي دي.

د چاپ شويو کتابونو لېست

۱. معماري افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحي در معماري
(بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
(برای اساتيد انستيتوت های تخنيكي و ساختمانى افغانستان)
۴. رسم تخنيک (گامی به سوی دنيای انجینري) جلد اول
۵. رسم تخنيک (گامی به سوی دنيای انجینري) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحي در معماري (بخش اداري)
۷. معماري اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماري شهر کابل (بی بی مهر و)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندي اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاريه/ دنيای انجینري
۱۲. آموخته های ناب از طراحي تا نظارت
جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقيقي با مقياس معماري
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماري و مهندسي
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنيا نگذاري اولین مساجد توسط افغانها در آسترليا
۱۸. آموخته های ناب از طراحي تا نظارت
جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چي قانون نه شته (گډوډي د افغانستان په معمارۍ کې)
۲۶. مډرنه جوما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه - مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مراد خانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچین (ناول په پښتو ژبه)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

نامنوني ژوي

- ۳۹. برف ها آب ميشود
- ۴۰. رسم و تخنيک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
- ۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
- ۴۲. بودا بنکاري (داستان په پښتو ژبه)
- ۴۳. نامنوني ژوي (ټوکي، شوخ، مسخره)

د چاپ لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد دوم)
۲. حیوانات شوخ
۳. په اسلامي نظام کې ودانیز پرمختګ
۴. د افغان الک او آذري جلی مینه
۵. د ژرنده ګري ماما مینه
۶. د اسلامي معمارۍ پیل
۷. د شپېلۍ مېنه (مه بڼه) په کچه ګړۍ کې
۸. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
۹. لیونی لېوه
۱۰. بي زده کړې پوی
۱۱. شپنه ادې
۱۲. کوشنۍ سوداګره
۱۳. سپین کارغه
۱۴. سور تنور
۱۵. خره بیزو
۱۶. بندي مرغه
۱۷. توده برستن
۱۸. د ژوند پای

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

funny Animals

Written by:

Architect PHD

Hashmatullah Akmar

December 2023/Janury-2024

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library